

PŘEVZÁCNÁ KREV KRISTOVA

Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou. (1Pt 1:18-19)

1. čtení: Marek 2:13-17

Základ kázání: 1. Petrova 1:17-21

Milí bratři, milé sestry,

zastřešujícím tématem letošního dětského tábora byla Zlatá horečka. Děti hledaly zlato, rýžovaly zlato, shromažďovaly zlato. A my jsme jim stále dokola opakovali, že v životě je třeba hledat zlato a honit se za zlatem. Tedy: Hledat Ježíše Krista a jít za Ježíšem Kristem. On je totiž tím největším a pravým bohatstvím. Jako biblický základ našeho vyučování na táboře jsem vybral právě tento přečtený oddíl z 1. listu Petrova. A také my se nad ním dnes společně zamyslíme. Oddíl, který jsem předčítal, je jedna dlouhá, rozvitá věta. Je to věta tak teologicky našlapaná, že by nám vystačila na několik kázání, kdybychom jí chtěli do hloubky porozumět.

I. ŽÁDNÝ REPARÁT!

Putujeme životem, bratři a sestry. Náš život je pouť. Narozením se ocitáme na startovní čáře. A úmrtím docházíme do cíle naší pozemské cesty. Nikdo z nás na zemi nebude věčně. Nikdo z nás nemá před sebou žádné další možnosti. Znovu se nenarodíme. Reparát se skládá po neúspěšném pokusu při maturitě. V případě neúspěšného zvládnutí života nám Bůh žádný reparát nenabízí. Je jen jedna pouť. Je jen jeden, časově omezený život. Zároveň, jak Petr ve shodě s jiným autory Písma správně připomíná, se jedná o pouť. Všichni kráčíme vstříc nějakému cíli. Nespějeme do nicoty. Pozemský život ústí do života věčného. A Petr hned na začátku svého dopisu připomíná, že náš pozemský život má obrovský vliv na to, jak strávíme celou věčnost. S Bohem, nebo bez Boha? V blízkosti našeho Stvořitele, nebo daleko od Pána? Budeme zakoušet jeho přízeň, nebo jeho hněv? Dostane se nám milostivého přijetí, nebo spravedlivého a přísného odmítnutí?

A člověk si nemůže v klidu říkat: *Kdysi jsem byl pokřtěný, tak to všechno dobře dopadne.* Nebo: *Já jsem byl konfirmovaný, Bůh mě musí přijmout.* Nebo: *Bůh je přece láska, tak mi samozřejmě všechno zlé odpustí.*

- ¹⁷ *Jestliže 'vzýváte jako Otec' toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v bázni před ním žijte dny svého pozemského života.*

My z Písma víme, že vzývání Boha není totéž jako život v bázni před Bohem. A to se nám dnes Petr snaží dostat pod kůži. Vzývejme Boha, chvalme ho, dobrořečme jeho jménu, vyvyšujme jej nad všechno stvoření v modlitbách i v písních. To všechno určitě dělejme! Ale nad to nade všechno: Poslouchejme jej. Žijme v bázni před jeho tváří. Žít v bázni před Bohem totiž neznamená nic jiného než Boha poslouchat.

Bratři a sestry, jak často se v rodinách odehrávají hádky právě tímto způsobem: *Co jsi to udělal? / A co jako? Co ti zase vadí? Vždyť jsem udělal přesně to, cos po mě chtěl. / Ne! Tys mě neposlouchal! Já jsem chtěl, abys udělal úplně něco jiného. / No, tak si to příště udělej sám, když se ti to nelíbí.* Být poslušný vůči Bohu, to předpokládá, že se budeme stále znovu učit jeho vůli, kterou nám ve svém slovu zjevil. Protože v opačném případě můžeme žít v dojmu, že plníme jeho vůli, přičemž ve skutečnosti budeme žít úplně jinak, než si Bůh přeje. Na to si Bůh ústy svých proroků stěžuje každou chvíli: *Že si Boží lid myslí, že plní Boží vůli. Ve skutečnosti však je s Boží vůlí na štíru. Za všechny zmiňme alespoň proroka Izajáše, jehož slova nakonec použil i Pán Ježíš proti farizeům:*

- ¹³ *Panovník praví: "Protože se tento lid přibližuje ke mně ústy a ctí mě svými rty, ale svým srdcem se ode mne vzdaluje a jejich bázeň přede mnou se stala jen naučeným lidským příkazem, ¹⁴ proto i já budu dále podivuhodně jednat s tímto lidem, divně, předivně. Zanikne moudrost jeho moudrých a rozumnost jeho rozumných bude zakryta." (Iz 29:13-14)*

II. BŮH NÁM UMOŽNIL ŽÍT V POSLUŠNOSTI

Nabízí se však otázka: Proč? Proč máme žít v bázni před Bohem? Proč máme Boha poslouchat? Kvůli čemu? Kvůli tomu, abychom se jednou dostali do nebe? Ne! Tak to Petr nestaví. Žít v bázni před Bohem máme proto, že Bůh před námi svou věčnou náruč už otevřel. Žít v poslušnosti před tváří nebeského Otce máme především proto, že se nám představil jako laskavý a milující Otec, který nám z milosti dal toho nejdražšího a nejmilovanějšího. Svého vlastního Syna, Ježíše Krista. Jak správně říkají moudří teologové: Bůh nikoho z nás nezachrání kvůli našim dobrým skutkům. Bůh nás zachrání proto, abychom mohli konat dobré skutky. Nejsme spaseni ze skutků. Jsme spaseni pro skutky. Bůh nás zachrání proto, abychom směli žít v bázni před Bohem. Bůh nás spasil, abychom opravdu toužili žít v souladu s Boží vůlí.

Řekněte sami: Kterého šéfa lidé na pracovišti ochotněji poslouchají? Spravedlivého nebo nespravedlivého? Samozřejmě že toho spravedlivého! A Bůh je nestranný. Bůh nikomu nenadržuje. Bůh není přijímač osob, doslova přeloženo. Tento důležitý povahový rys našeho Boha dnes Petr důrazně připomíná.

A dále: Kterého šéfa jste raději poslouchali nebo posloucháte? Toho, který byl s vámi v kontaktu, zacházel s vámi dobře, nepohrdal vámi a vedl vás svým osobním příkladem? Nebo toho, který si od vás držel obrovský odstup a pokud se s vámi někdy setkal, tak jen proto, aby vám ukázal, zač je toho loket, jak jste nemožní, líní budižkničmové? Bůh, před jehož svatou tváří máme v bázni žít, je Bohem, který si nás zamiloval tou největší možnou a myslitelnou láskou. A svou náklonnost k nám neváhal v dějinách potvrdit činem. V Ježíši Kristu se k nám přiblížil a sklonil. V Ježíši Kristu nám šel příkladem. Proč tedy máme žít v bázni před Bohem? Protože jsme směli Boha poznat. Protože o našem Bohu víme něco zásadního. Nejen věříme! Nejen doufáme! Ale něco o něm víme! Tak to Petr přímo říká:

- ***18 Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, 19 nýbrž převzácnou krví Kristovou.***

Ano, to je naše výchozí situace: Člověk se rodí do prázdnoty. Člověk se žel rodí s tím, že nemá vztah s Bohem. A pokud nemá vztah s Bohem, nemá ani kontakt s pravým životem. Jeho život nemůže dojít naplnění. Jeho život je prázdný, stejně jako byl v určitých fázích prázdný i život jeho předků, dokud se jim Bůh nedal poznat. Víte, mnoho lidí se domnívá, že žijí naplněný život. Práce, rodina, přátelé, dovolená, různé zážitky. Všechno dává smysl. Všechno je tak úžasné a intenzivní. A někomu to vydrží dlouho, třeba až do stáří. A jinému dokonce i ve stáří. Domnívají se, že žijí plný život, a Boha k tomu přitom nepotřebují. Ta prázdnota se však jednou projeví. A my doufáme, že na to přijdou co nejdříve. Že jim Bůh ze své milosti ukáže, že bez něj je život žalostně prázdný. Snad to nebude až v den soudu... Ovšem křesťan už to všechno ví. Křesťan rozlišuje mezi životem bez Krista a životem s Kristem. Život bez Krista, to bylo peklo na zemi. Život bez Krista, to nebyl život, ale smrt. Člověk je totiž bez Pána Ježíše mrtvý už za svého života. Život je skutečným životem jen tehdy, pokud se jedná o život s Ježíšem Kristem. Ale tuto pravdu evangelia přijme ve svém srdci jen ten, kdo Pánu Ježíši otevřel své srdce. Lidé, kteří tak ještě neučinili, rozhodně nepřijmou, že by jejich život byl prázdný. Taková myšlenka je spíš uráží. Proto Petr říká: *Víte...* Protože mluví k těm, kteří už to dobře ví, tedy ke křesťanům. Apoštol Pavel také mluví o prázdném životu, který vedl před tím, než ho Kristus povolal:

- *Zdá-li se někomu jinému, že může spoléhat na vnější věci, já tím víc: ⁵ obřezán osmého dne, z rodu izraelského, z pokolení Benjamínova, Hebrej z Hebrejů; jde-li o zákon - farizeus; ⁶ jde-li o horlivost - pronásledovatel církve; jde-li o spravedlnost podle zákona, byl jsem bez úhony. ⁷ Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. ⁸ A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. (Fp 3:4-8)*

III. BOŽÍ ODVĚKÉ ROZHODNUTÍ

Bratři a sestry, je to převzácná krev Ježíše Krista, která nás z prázdnoty života vykoupila. Je to Ježíš Kristus, který za nás dal svůj převzácný život, abychom nemuseli žít ve smrti, abychom mohli opravdu žít tady a teď, ale i na věčnosti spolu s ním. Všimli jste si, že Petr schválně mluví o zlatu a stříbru, o těch vzácných kovech, po kterých se lidé shánějí po celá tisíciletí, protože v nich vidí klíč ke šťastnému a spokojenému a blaženému a požehnanému životu? A právě to zlato a stříbro apoštol srovná s prolitou krví Kristovou. A co mu vyjde?

Jak to srovnání dopadne? Zlato a stříbro to prohraje na plné čáře! Ve srovnání s životem Ježíše Krista je totiž všechno zlato a stříbro světa jen pozlátko, jen marnost, jen pomíjivost. Protože žádné zlato, žádné stříbro, žádné bohatství světa nás nemůže vykoupit z prázdnoty života, která ústí zase jen do prázdnoty. Ježíš Kristus za nás dal svůj bez-vadný život, abychom my směli žít. On za nás dal svůj hříchem neposkvřený život, abychom mohli žít s ním na věky věků. Aby náš život měl konečně smysl. K tomu ho Bůh vyhlédl a ustanovil už dávno. Otec k tomu vedl Syna. A Syn radostně naplnil vůli Otce. Naši spásu Bůh naplánoval úplně sám. K tomuto rozhodnutí ho nedotlačil ani žádný člověk, ani žádný anděl. Stalo se to před stvořením vesmíru. Tedy ne až v Getsemanské zahradě. Ne až v betlémských jesličkách. Ne až v rajské zahradě, kde Adam s Evou zhřešili. Ale na věčnosti. Před tím, než Bůh všechno stvořil a uvedl do chodu. Jde o Boží pevné, věčné, neodvolatelné rozhodnutí, které Bůh naplnil v té správné chvíli.

Žasneme nad tím, bratři a sestry. Naše lidské plány se totiž každou chvílí mění, protože jsme součástí stále se měnícího světa. My na faře jsme to zažili za poslední měsíc hned několikrát. *Chlapi vymění okna toto pondělí. Tak ne, chlapi vymění okna příští pondělí. Obkladač přijde zítra. Ne, obkladač přijde pozítří.* A celá rekonstrukce fary by začala o měsíc dřív, kdybych já nemusel do nemocnice. Lidé se snaží být flexibilní. Snaží se reagovat na vnější události s velikou dávkou pružnosti. A ještě s úsměvem na tváři. Snažíme se v takových chvílích říkat, že o nic nejde.

Že to vlastně vůbec nevadí, že se nám všechno změnilo a my teď musíme řešit situace, na které jsme nebyli připraveni. A stejně nás to vždycky vyvede z míry. Stejně nás to vytočí, rozhodí, nebo rozesmutní. Hospodin je však na rozdíl od nás Bůh. Když Bůh plánuje, jeho plány do puntíku vyjdou, naplní se, uskuteční se. Pánu Bohu netečou nervy z toho, zda se to, co si usmyslel, nakonec naplní. On si nervózně neohryzává nehty na rukách, zda se mu podaří všechno, co naplánoval. Pán Bůh nezažívá zklamání, protože něco chtěl a teď toho nemůže dosáhnout. Ježíš Kristus nebyl „plán B“, kdyby náhodou „plán A“ selhal. Ježíš byl od počátku „plán A“.

IV. PŘIŠEL KVŮLI NÁM

Ještě jednou, aby to nikdo z nás nepřeslechl: Kvůli nám Kristus přišel. Tak to Bůh od věčnosti naplánoval. Kvůli tobě, bratře, přišel. Kvůli tobě, sestro, vstoupil do tohoto světa. Kvůli nám přišel na konci časů. Protože konec časů, konec lidských dějin, začíná ve chvíli Kristova příchodu mezi nás. Copak můžeme pochybovat, zda nás Bůh stále ještě miluje? Jak by nás mohl přestat milovat, když nám dal toho nejdražšího, kterého měl, svého vlastního Syna? Copak nás někdy jen na vteřinku může napadnout, že nás Bůh opustil, že o nás už nemá zájem, že od nás odvrátil svou tvář, že se nám už nevěnuje tak, jako kdysi, že jeho láska k nám poněkud ochladla? Copak můžeme měřit jeho lásku podle toho, jak se nám aktuálně daří? Jednou se nám vede dobře. A po druhé se nám vede zle. Tak to je! Takový je náš život. Jízda na horské dráze. Jednou jsme nahoře, podruhé dole. Ale Bůh nás miluje odvěkou láskou stejně mocně ve chvíli, kdy se nám daří, jako v časech, kdy se nám nedaří. Jeho spása v Ježíši Kristu platí, když jsme zdraví, ale i tehdy, když jsme nemocní. Radostní i smutní. Při síle, nebo slabí. Odpočatí, nebo příliš zaneprázdnění a utahaní. Kvůli nám, z lásky k nám, dávno před naším stvořením se Bůh rozhodl, že Kristus za nás prolije svou krev, abychom my směli s ním a v jeho blízkosti žít na věky věků.

- ***On jako beránek bez vady a bez poskvrny²⁰ byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů.²¹ Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže se vaše víra i naděje upíná k Bohu.***

Ano, i svého Syna Otec miluje nekonečnou láskou. Proto ho nenechal napospas smrti. Vzkřísil ho a vyvýšil nade všechno stvoření. A my půjdeme za ním. Naše víra se upíná ke Kristu. A naše naděje se také upíná ke Kristu. Zlato ani stříbro nám dveře do Božího království neotevrou. Ale Kristus je před námi otevřel dokořán. Bratři a sestry, nic vzácnějšího v průběhu naší životní poutě přijmout a poznat nemůžeme. Amen.